

tel kisleány szemébe néz. Minden magyar embert átmelegített az öröm, amikor vele találkozott. De jó, hogy vagy, fajtánk aranyága, ezeréves törzsünk legszebbik hajtása, sugárzó magyar ifjúság szép ígérete! ...

Lángoló gépmadár zuhant a Don mezejére. Tüzből felröppent egy gyémánttollú sas, az örök magyar fönix, István vitéz, s elére állt egy csodálatos seregnek: a hősi halált halt magyar fiúk seregének. Szülessetek, dalok pacsirtái, megénekelni dicsőségüket; eredjete meg, mesék patakjai, elmondani tetteiket; égő gépmadár ott a Don mezején, te évszázadokon át lobogó pásztortűz, hirdessétek a magyar sors titkát és a magyar élet törvényét: azért lehet még magyarnak lenni, azért érdemes még magyarnak lenni, mert ilyen sereg húz át a borús, villámos magyar ég alatt. Földi ifjúságod mennyei ifjúságra újult.

Fiatal hős, Krisztusban bűnbocsánat és örökélet vár, vérzőszívű család, síró Magyarország: Krisztus sebeiből özönlik a vigasztalás és gyógyulás patakja, halál árnyékában járó nemzet, Krisztusban megújul a te ifjúságod, mint a sasé! Aldjad én lelkem az Urat! Amen!

Ravasz László búcsúszavaiból

SZÁLLJATOK, SZÁLLJATOK, MAGYAR GÉPMADARAK !

Szállj, szállj, a sassal versenyútra kelve,
Szállj a magasba, büszke gépmadár!
Vidd fel magaddal legjobb ifjainkat,
Vidd fel a bátor magyar katonát!
Uralkodj hazánk levegőegében,
Védd ki az ellen támadásait!
S védd meg hazáknak szent határait!

És mert ma minden magyar élet drága,
Óvd acélszárnyal a benned ülőt!
Motorhibától, golyótól s más véstől
Óvd meg mindig a magyar repülőt!
Mint fészket féltő, elszánt saskirálynő,
Úgy védd a bérces ős Kárpátokat!
... Az Isten áldja minden útadat!

Kovács Dezső